

မိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဖိုးကျော

အတောင်မကျိုးမချင်း
ပျံသန်းခဲ့သော **ပျံလွှား**

ဒုတိယအကြိမ်

အတောင်မကျိုးမချင်း ပုံသန်းခဲ့သော ပုံလွှား
ဖိုးကျော့

-က-

ပုံလွှား

လူလိမ်၊ ဖိုးတွမ်တီး၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊ အလစ်သုတ်၊ သူခိုး၊ ဓားပြ၊ လုယက်၊ လူသတ်၊ မုဒိမ်း စသည့် ဒုစရိုက်သမားများကြားထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်အထိ အင်းစိန် အကျဉ်းထောင်ထဲ နေခဲ့ရသည်။ နီးလွန်းလျှင် မမြင်ရ ဟူသော ရူပဗေဒသီအိုရီ တစ်ခုလိုပင် ဒုစရိုက်သမားများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေ့စဉ် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသောအခါ ထိုသူများကို စိတ်မဝင်စားမိတော့။ သို့သော် တစ်နေ့၌မူ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော လူဆိုးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုသူကိုတွေ့ မှ ‘တကယ့် အဖြစ်အပျက်များသည် စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်သည်’ဆိုသော ရှေးပညာရှင်များ၏ အဆိုအမိန့်ကို သတိရသွားသည်။

ကျွန်တော်သည် အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်ထဲရှိ ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်ရုံတွင် အကျဉ်းသား စာရေးအဖြစ် လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်ရုံတွင် ဖိနပ်များကို နယ်ထောင်များသို့ ထုတ်ပေးရသော စာရင်းများကို ကိုင်ရသည့်အပြင်

-ခ-

ထောင်ကြီးမှ ရဲဘက်ခေါ်လျှင်လည်း ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်ရုံရှိ အကျဉ်းသားများကို စာရင်းပြုစုပြီး ထောင်ကြီးသို့ ပို့ပေးရသည်။

(၁၅၀) ခန့်ရှိသော အကျဉ်းသားများထဲမှ တစ်ခါတစ်ခါ ရဲဘက်ခေါ်ပြီဆိုလျှင် အကျဉ်းသား လေးငါးခြောက်ယောက်သာ ကျန်တတ်သည်။ သို့နှင့် ထိုသို့ ရဲဘက် တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ခေါ်ထုတ်နေသော်လည်း ကျော်မြင့်ဆိုသော အကျဉ်းသားမှာ ရဲဘက်ခေါ် စာရင်းထဲ၌ တစ်ခါမှ ပါမလာပေ။ ထို့ကြောင့် ကျော်မြင့်ကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် မေးကြည့်မိသည်။

"ဒီလောက် ရဲဘက်တွေ ရာချီ၊ ထောင်ချီ ခေါ်ထုတ်နေတာ မင်း တစ်ခါမှ မပါပါလား"

"ကျွန်တော်လည်း ရဲဘက် သိပ်လိုက်ချင်တာပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တစ်သက်တစ်ကျွန်းသမား ဆိုတော့ ရဲဘက် ဘယ်ခေါ်ပါ့မလဲ"

မှန်သည်။ ရဲဘက်ခေါ်သော အကျဉ်းသားထဲတွင် ထိုစဉ်က မိမိတို့လို နိုင်ငံရေးမှုနှင့် နှစ်ကြီးသမား၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်း၊ နောက်ထပ် ရုံးချိန်း အမှုဗရပွနှင့် ရာဇဝတ်သားများကို ရဲဘက် ခေါ်လေ့မရှိပေ။ ထိုသူများကို ခေါ်ထုတ်သွားလျှင်လည်း သေမထူး၊ နေမထူးတွေမို့ ထွက်ပြေးကြတာ များလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ရဲဘက် မထုတ်ကြ။

"မင်း တစ်သက်တစ်ကျွန်းက ဘာအမှုလဲ"

"အစ်ကိုလည်း ကြားမိလိုက်မှာပါ။ ခုနစ်ဆယ့်ခြောက်က အလေးမ အာရှ ချန်ပီယံ တင်သောင်းကို သတ်မှုလေ၊ အဲဒီတုန်းက သတင်းစာမှာရော၊ ရေဒီယိုကပါ ဟိုးလေးတကျော် ကြော်ငြာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းမိတုန်းကလည်း ရေဒီယိုနဲ့ သတင်းစာများမှာ ပါခဲ့ပါတယ်"

-ဂ-

"ဟေ့ .. ဟုတ်လား၊ ငါက ခုနစ်ဆယ့်လေးက ထောင်ထဲရောက်နေတော့

ဘယ်သိလိုက်မလဲကွ"

"ဪ .. အစ်ကိုလည်း ကြာပြီပဲ"

"ကြာဆို အမှုက ခုထိစစ်လို့ မပြီးသေးဘူးကွ။ ငါတို့အမှုကလည်း အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်နဲ့ သေဒဏ်ထိ ပေးမယ့်အမှုဆိုတော့ ခုအစိုးရ ကတောင် ငါတို့ကို သနားပြီး သေဒဏ်ကျကုန်မှာစိုးလို့ ရှေ့နေတောင် တစ်ယောက်စီ ငှားပေးထားရတယ်"

ကျွန်တော်က ခပ်ပေါက်ပေါက် ပြောသည်ကို ကျော်မြင့်က ရယ်နေသည်။

"မင်းကွာ ... ဒီလောက်ကျော်ကြားတဲ့ အာရှချန်ပီယံကိုမှ သတ်ရသလား"

"အပေါင်းအသင်း မကောင်းတာရယ်၊ သူ့ကို အာရှချန်ပီယံမှန်း မသိတာလည်း ပါပါတယ် အစ်ကိုရာ"

"အေးကွ၊ မင်းအကြောင်းတော့ ငါ တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ"

"ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုတို့လို စာရေးဆရာတွေကို ကျွန်တော့် အကြောင်း ပြောပြချင်ပါတယ်"

ကျော်မြင့်က လိုလိုချင်ချင်ပင် ပြောသည်။

"အေး ... မင်းပြောပြချင်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ငါက ထောင်ထဲ ကြာလာတော့ ဗရောင်ရှိန်းပြီး မှတ်ဉာဏ် သိပ်မကောင်းတော့ဘူးကွ။ ပြီးတော့ စောစောက ငါပြောခဲ့သလို ငါလည်း သေဒဏ်မကျဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ငါပြောမယ် မင်းအကြောင်းကို မင်းခံစားရသလို မင်းရေးတတ်သလို ငါ့ကို ရေးပေးပါလား။ ငါ့အမှုက သေဒဏ်မပါရင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းအကြောင်း ဝတ္ထုရေးရတာပေါ့"

-ဃ-

"ကျွန်တော်က တန်းစီး၊ ဘုတ်ကိုင်မဟုတ်တော့ စာရွက် ဘောလ်ပင်

ဘယ်ကိုင်ခွင့်ရှိမလဲ"

"ဒီအတွက် မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်း ဘယ်အဆောင်နေလဲ၊ ငါနဲ့လာနေ၊ စာရွက် ဘောလ်ပင်လည်း ငါပေးမယ်။ မင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်သာ ငါ့ကို မင်းရေးတတ်သလိုရေးပေး ဟုတ်လား"

ထိုသို့ပြောပြီး ညနေ အိပ်ဆောင်ပိတ်ချိန် ခြောက်နာရီမှ အိပ်ချိန်ကိုးနာရီ ထိ ကျော်မြင့်ကို နေ့စဉ် သူ့အကြောင်း ရေးခိုင်းရာ နှစ်လလောက်အကြာမှာ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပြီးသွားလေသည်။

ယခုဖော်ပြသော ဇာတ်ကြောင်းမှာ ကျော်မြင့် (ခေါ်) ပျံလွှားကိုယ်တိုင် ရေးပေးခဲ့သော စာမူကြမ်းကို အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ပြုပြင်၍ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ အာရှအလေးမချန်ပီယံ တင်သောင်းအား လုယက်လူသတ်မှုတွင် ကျော်မြင့်နှင့်အတူ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံခဲ့ကြရသော တရားခံလေးဦး၏ အမည်များကိုမူ အမှန်အကန်ပင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ကျန်လူများ၏ အနည်နာမများနှင့် မြို့၊ ရွာ၊ နေရပ် စသည်များကိုတော့ ကာယကံရှင်များ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထား၍ အနည်းငယ်မျှ လွှဲပြောင်း ရေးသားထားပါသည်။

ဖိုးကျော်

၁၉၇၁ ခုနှစ်မှာ ကျောင်းမထွက်ချင်ပေမဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျွန်တော် ရှစ်တန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းကထွက်တော့ အမေ အဖေတို့က လက်ရှိ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကို ချောက်ချီး ချောက်ချက်နဲ့ ဆိုင်ထွက်နေကြတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်လည်း မိဘနှစ်ပါးနဲ့အတူ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ဟာ အရင်ကလို အရောင်းမသွက်တော့ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ဟာ ပစ္စည်းပစ္စယဆိုလို့ ဘာမှ မပြည့်စုံတော့၊ ကျွန်တော်တို့ ဖောက်သည်တွေဟာ တခြားဆိုင်တွေကို ရောက်ကုန်ကြတယ်။ တခြားဆိုင်တွေမှာက ကက်ဆက်၊ ရေဒီယိုနဲ့ တိပ်ရီကော်ဒါတွေနဲ့ကိုး။ ဒီကြားထဲ ရောင်းမကောင်းတော့ ဆိုင်ထွက် မမှန်တာလည်း ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖေဟာ အားမလျှော့ပါဘူး။ ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးကို အဖေ၊ ကျွန်တော်၊ အမေ၊ ညီမလေး၊ ညီလေးတွေနဲ့ မိုးလင်းပေါက်အထိ ဖွင့်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ မှီခိုအားထားရာဆိုလို့ ဒီခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးပဲရှိတယ်။ ဘယ်လိုပဲ မိုးလင်းပေါက်ဖွင့်ဖွင့် ရောင်းမကောင်းဘူး။ အမေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပြန်နေဖို့ ခဏခဏခဏ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျောင်းပြန်နေချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျောင်းလခ မပေးရသေးတဲ့လူ မတ်တတ်ရပ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ချည်း ရပ်ခဲ့ရတာလည်း ပါတယ်။ မိဘ

စီးပွားရေးကကျ၊ ဒီကြားထဲ အိမ်ကမီးလောင်ခံရနဲ့ တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အောက်မှာ ညီလေး၊ ညီမလေးတွေက ၁၀ ယောက် တောင်ရှိနေတော့ အစစအရာရာကို ငဲ့ပြီး တွေးပြီး ကျောင်း ပြန်မနေဖြစ် တော့ဘူး။

အစ်ကိုကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့လို ဆင်းရဲဒုက္ခ မခံလိုက်ရဘူး။ ၁၀ တန်းကို ဂုဏ်ထူး လေးဘာသာနဲ့ အောင်ပြီး မေမြို့ စစ်တက္ကသိုလ်ကို ရောက်နေတယ်။ အစ်ကိုကြီး ကျောင်းနေတုန်းက စီးပွားရေးလည်း အသင့်အတင့် ကောင်းခဲ့တာကိုး။ အဲဒါကြောင့် အမေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဘူး။ နောက်ကြောင်းလေးတွေ ပြောပြောပြပြီး အ မြဲ မျက်ရည်ကျတတ်တယ်။ အမေ မျက်ရည်ကျတိုင်း ကျွန်တော်က အားပေးရတယ်။ အိမ်မှာ သားကြီးဆိုလို့ ကျွန်တော်ပဲ ရှိတာကိုး။

အမေ့ကို အားပေးစကားပြောရတာကလွဲလို့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ စီးပွား မရှာတတ်သေးဘူး။ မိဘစီးပွားရေး ကောင်းတုန်းက ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေကို ဘာမှမခိုင်း၊ ဘာမှ မသင်ပြထားတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ကြဘူး။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဒီခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးကို မှီပြီး စား နေတဲ့လူက ၁၂ ယောက်ဆိုတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျပ်တည်းလာ တယ်။

ဒါနဲ့ နောက်တော့ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ညီမအကြီးဆုံးက အဒေါ်တစ်ယောက် အိမ်မှာ ကြယ်သီးတပ်၊ ညီမအငယ်က ညမှာ မဆလာထုပ်၊ ညီလေးတွေ ကတော့ ငါးဒိုင်မှာ ကျောင်းပိတ်ရက် ညညတွေမှာ အလုပ်လုပ်နဲ့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာရတယ်။

အဖေ အမေတို့နဲ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင် ရောင်းနေရပေမဲ့ ရောင်းမကောင်းတော့ ကျွန်တော် စိတ်မပါတော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူများခေါက်ဆွဲဆိုင်က ကက်ဆက်

သံ၊ တိပ်ရီကော်ဒါ ဖွင့်သံတွေကို နားစွင့်နေရတော့ စိတ်ထဲမှာ အောက်လာ တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ဦးလေးတော်သူ (အမေမောင်) ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် အမေ့ကို တိုင်ပင်တယ်။ ပထမတော့ အမေက သဘောမတူဘူး။ နောက်တော့ ဦးလေးကပါ အမေ့ကို စိတ်ချဖို့ပြောတော့ အမေက ခွင့်ပြု လိုက်တယ်။ အမှန်က ကျွန်တော့်ဘဝ ပျက်စီးဖို့ နိဒါန်းအစပါပဲ။

ဦးလေးဆီမှာ တစ်နေ့ ၁၅ ကျပ်စားနဲ့ ပဲခူးက မော်လမြိုင် တစ်ခါတလေ ကော့ဘိန်း၊ ဒါနဲ့မှ ပစ္စည်းမရသေးဘူး ဆိုရင် ကျုံ့ဒိုးအထိ စက်လှေနဲ့ လိုက် ရတယ်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးမှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ လူငှားအမျိုးသမီး နှစ် ယောက် သုံးယောက် အမြဲပါတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဆယ်ကိုက် အုပ် သုံးအုပ်၊ လေးအုပ် ယူရပါတယ်။ စက်ခေါင်းတို့၊ ရေဒီယိုတို့နဲ့မျှပြီး လမ်းအခြေအနေကောင်းရင် ကောင်းသလို ယူကြတယ်။

လမ်းအခြေအနေ မကောင်းရင် ခါး၊ ပေါင်၊ ခြေသလုံးတွေမှာ သားရေကြိုး နဲ့ စည်းပတ် ပေးကြရတယ်။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့လုပ်နေကျမို့လားမ သိ၊ မရှက်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်ကသာ မိန်းကလေး အပျိုတွေပေါင်မှာ အဝတ်ပိတ်အုပ်တွေ စည်းပေးရတာကို လက်တွန့်နေလို့ မိန်းမကြီးတွေ ဆီ မှာ အဆဲခံရတယ်။ ဦးလေးကိုလည်း ဝိုင်းပြောကြတယ်။ "ဟေ့ကောင် အပျို ပေါင်ကို မကိုင်ဝံ့ရင် ငါ့ပေါင်လာကိုင်" ဆိုပြီး မိန်းမကြီးတွေက ဆဲဆိုခေါ် ကြတယ်။ ကောင်မလေးတွေကတော့ တဟားဟားနဲ့ပါပဲ။

သထုံမြသပိတ်တောင် ခြေရင်းမှာရှိတဲ့ တန်ဆောင်းတွေ၊ ကျောက်စာတိုင် တွေကြားမှာ ဘောင်းဘီတိုတိုလေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေ ပေါင်ပေါ်ကို ပိတ်အုပ်တင်ပေးပြီး ယောက်ျားလေးတွေက သားရေကြိုးနဲ့ စည်းပေးရတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် ရှက်နေပေမဲ့ ဦးလေးကိုကြောက်တော့ အခေါက်တိုင်း လုပ်ရပါတယ်။ တချို့ အငှားလိုက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဆိုရင် မြသပိတ်

တောင်ခြေကို ရောက်မှ နဖူးတွေ့ နူးတွေ့ တွေ့ကြရလို့ ငိုယို ထွက်ပြေး သွား
ကြတာကိုလည်း မြင်ဖူးခဲ့ရတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း ကိုယ့်လုပ်အားခ
တွေကိုစု၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရောင်းပြီး အငှားလိုက်၊ ပစ္စည်းလေးတွေ
အနည်းငယ် ရောပြီးဝယ်၊ ပြန်ရောင်းနဲ့ အမြတ်ကရ၊ ငှားခကရ၊ အရင်းကရ
ဆိုတော့ ပျော်နေကြတယ်။ တကယ်လည်း ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။
ထမင်းစရိတ်ငြိမ်း မပင်မပန်းဘဲနဲ့ တစ်နေ့ ၁၅ ကျပ်၊ ၂၀ ကျပ်၊
တစ်ခါတလေ ဈေးကောင်းရင် ကောင်းသလိုပေးကြတော့ အစိတ်၊ သုံး
ဆယ် ငွေကို လွယ်လွယ်လေးရနေကြတာက တစ်ကြောင်း၊ မနက်ထမင်း
ညထမင်းကို ကြက်သား စားမလား၊ ဝက်သားစားမလား၊ ငါးသလောက်
တွေ တစ်ကောင်သုံးကျပ်၊ ဥတစ်လုံး ၇၅ ပြား၊ အစားအသောက်ကပေါ် ဆို
တော့ တော်ရုံမိန်းကလေးတွေကတော့ ရထားပေါ်မှာ ပျော်ပြီပေါ့။
ယောက်ျားလေးတွေကလည်း ပျော်ကြ၊ ဖျော်ကြပေါ့။

ပျော်ကြ၊ ဖျော်ကြသူတွေ ရှိသလို ဘဝပျက်ပြီး လမ်းဘေးရောက်တဲ့ လူ
တွေလည်း မျက်စိအောက်မှာ မြင်နေ၊ တွေ့ နေရတယ်။ တချို့ကျတော့
လည်း လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိတော့ တစ်ခေါက်ထက်တစ်ခေါက် ကြီးပွား
လာကြတယ်။ အကြီးအကျယ် လုပ်တဲ့လူတွေ ဆိုရင် တန်ဆာတွေ ချိပ်ပိတ်
ပြီးတောင် တင်ကြတယ်။ နားလည်မှုက အမျိုးမျိုးယူလို့ရနေတော့
ခဏချင်း ချမ်းသာ ကြီးပွားကြတာဟာလည်း မဆန်းပါဘူး။ ဖမ်းတယ်ဟေ့
ဆိုရင်လည်း သူတို့က သိပြီးဖြစ်နေတော့ အဲဒီနေ့မှာ မလိုက်ကြဘူး။ ငွေမရှိ
လို့ အိမ်ရောင်း၊ လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ရောင်းပေါင်ပြီး ရတဲ့ငွေလေး
နဲ့ အရင်းအနှီး လုပ်တဲ့လူတွေဟာ ဖမ်းပြီဟေ့ဆို ရှေ့ဆုံးကပဲ။ ငိုတဲ့လူကငို၊
တချို့ဆို အိမ်တောင် မပြန်ရဲတော့ဘဲ ကိုယ့်အရင်းအနှီးလေး ပြန်ရနိုးနိုး
ရထားပေါ်တင် ပျက်စီးသွားကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဦးလေးဆီ နေ့ခေါက်စားလိုက်နေရင်း အဆင်မပြေ ဖြစ်လာတယ်။ ဦးလေးက တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်။ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ နှိမ်ချင်လာတယ်။ လူကြားသူကြားမရှောင် အော်ငေါက်ဆဲဆိုတတ်တယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ ဦးလေးနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တယ်။ ငွေလည်း အနည်းအကျဉ်း စုမိထားသလို မှောင်ခိုလောကအကြောင်းလည်း ကိုယ်က သဘောပေါက်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့ မော်လမြိုင်က လာရောင်းတဲ့အထည်၊ ကားပစ္စည်း၊ စက်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကိုလည်း ရောင်းဖူး၊ ဝယ်ဖူးထားတော့ ရင်းနှီးပြီးသား ဒိုင်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ပွဲစားလေးလုပ်တယ်။

ဘူတာမှာ တက်ထရွန်ပိတ် ၁၀ ကိုက် တစ်အုပ်ကို ၁၃၀ ကျပ်ဈေးပေါက်ရင် ပန်းလှိုင်မှာ အနည်းဆုံး ၁၄၀ ကျပ်ဈေး ရှိတယ်။ စာတန်းတိုက်၊ သရဖူဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီပေါ်မူတည်ပြီး ရောင်းကြရတယ်။ စက်ခေါင်းဆိုရင်လည်း ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်ဆိုပြီး ဈေးကွာတယ်။ ဘီတင်စက်ကတော့ ဈေးအရဆုံးပါပဲ။ ကက်ဆက်ကိုလည်း ဆန်နီ၊ ဆန်ညို၊ သံစကာ၊ မျက်နှာဖြူဆိုပြီး သူ့အမျိုးအစားနဲ့သူ ရောင်းကောင်းပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မှောင်ခိုပွဲစားလုပ်ငန်းကို လေးငါးလလောက် လုပ်လိုက်တော့ စုစုပေါင်း ငွေလေး ၃၀၀၀ ကျပ်လောက် လက်ထဲမှာ ရှိလာတယ်။ ဒါနဲ့ အမေ့ကိုတိုင်ပင်ပြီး အမေ့ညီမယောက်ျားတော်သူ ဦးစိန်နဲ့ ရော်ဘာအရောင်းအဝယ် စလုပ်တယ်။ ဦးစိန်ဟာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအပေါ် စေတနာ အပြည့်အဝ ထားသူ ဖြစ်တယ်။ အရင်ဦးလေးနဲ့ ဆီနဲ့ရေလိုကွာတယ်။ ဦးစိန်ဟာ မယားနှစ်ယောက်ကို အတူ သင့်တင့်အောင်ပေါင်းပြီး ရော်ဘာလုပ်ငန်းနဲ့ ကြီးပွားနေသူ ဖြစ်တယ်။ ရာဘာလုပ်ငန်းဆိုတာ အမြင်ဆိုး ပေမဲ့ အလေးချိန်စီးတော့ ၃၀၀၀ ကျပ်ဖိုးရင်းရင် ၃၀၀၀ ကျပ်ပြန်မြတ်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဦးစိန်နဲ့လိုက်ပြီး ရော်ဘာ ပေါင် ၁၅၀ လောက်နဲ့ ကြား
ညှပ်ပြီးတင်လိုက်၊ ဖမ်းမှာကြောက်လို့ မတင်ဘဲနေလိုက်နဲ့ ကြိုကြားကြို
ကြား လိုက်လုပ်နေတယ်။ ဦးစိန်ကတော့ ငွေရှိတဲ့လူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး
အရင်းအနှီးများများနဲ့ လုပ်တယ်။ ရော်ဘာရရှိရေးအတွက် မော်လမြိုင်၊ သ
ထုံ၊ ကွဲခြံ၊ အပေါင်၊ နောင်ဘို၊ နောင်ကုလား ဆိုတဲ့ ရွာတွေ မြို့တွေမှာ သွား
ဝယ်ပြီး လှည်းနဲ့တင်၊ နောက်ပြီး ကုန်တွဲ၊ ကျောက်တွဲတွေနဲ့ ရထားမှာ တင်
ကြရတယ်။ ကျောက်တွဲကတော့ ဂါတ်ဗိုလ်ကို (လိုင်းစ)ရင် ပြီးတယ်။
ကျောက်တွဲတွေမှာ ရော်ဘာကို အောက်ကခံပြီး အပေါ်က ကျောက်အုပ်တင်
ရတယ်။

ကိုယ့်မြို့ ရောက်ခါနီးရင် အပေါ်က ကျောက်အုပ်တွေကို ဖယ်ပြီး ကိုယ်
လိုချင်တဲ့နေရာ ရောက်တာနဲ့ ရထားပေါ်က တွန်းချရတယ်။ ကုန်တွဲဆိုရင်
လည်း ရထားသွားနေတုန်း ဘေးတွဲတွေကို ဖွင့်ပြီး အောက်ကိုကန်ချရ
တယ်။ အောက်မှာက ကိုယ့်လူတွေ ငှားထားတဲ့ အထမ်းသမားတွေက
အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေကြတယ်။ ကွဲခြံတို့ အပေါင်တို့မှာ ရော်ဘာ ပေါင်
၁၀၀ ကို ၇၅၀ ကျပ်၊ ၈၀၀ ကျပ်၊ ၉၀၀ ကျပ်အထိ ဝယ်ရတယ်။ ပဲခူးရောက်
ရင် ၁၅၀၀ ကျပ်၊ ၁၆၀၀ ကျပ်အထိ ဈေးရတယ်။ မန္တလေးကုန်သည်တွေက
ပဲခူးမှာ လာစောင့်ဝယ်ကြတယ်။ မန္တလေးကုန်သည်တွေ ရောက်နေရင်
ဈေးတင်ရောင်းလို့ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ မန္တလေးမှာ ရော်ဘာကွက်စိပ်
၃၀၀၀ ကျပ်၊ ကွက်ကျဲ ၂၅၀၀ ကျပ်၊ ရေမြုပ်အပျက်ဆိုရင် ၁၇၀၀ ကျပ်၊
၁၈၀၀ ကျပ်လောက်ထိ ဈေးပေါက်တယ်။ ရော်ဘာအပျက်ကို ကွဲခြံ၊
အပေါင်တို့မှာ မသုံးသလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမှာဆိုရင်
ကလေးကစားစရာ ဘောလုံးတို့၊ အရုပ်တို့ လုပ်ရောင်းရတဲ့အတွက် ဈေးရ
တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ အစိုးရရာဘာခြံတွေက ကြပ်မတ်လာတော့ မှောင်ခိုမထွက်တော့ဘဲ ရှာမရသလောက် ရှားပါးသွားတယ်။ ဦးလေးစိန်က အထည်၊ စက်ခေါင်း၊ ရေဒီယိုကို လိုင်းပြောင်းတော့ ကျွန်တော်လည်း လိုင်းပြောင်းလုပ်ရတယ်။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ အခိုးခံရတာလည်း ရှိတယ်။ အဖမ်းအဆီးထဲ ပါသွားတာလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပစ္စည်းပစ္စယလေးတွေနဲ့ ညီလေး၊ ညီမလေးတွေကိုလည်း ကျွန်တော်ကပဲ ခိုင်ခံ့ဝယ်ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း မိဘတောင် ပြောဆိုဆုံးမလို့မရတဲ့ ညီလေး၊ ညီမလေးတွေအပေါ် အမေ အဖေတို့ထက်တောင် ကျွန်တော် ဩဇာညောင်းခဲ့တယ်။

တစ်နေ့ မော်လမြိုင်စာပို့ရထားနဲ့ သထုံဘူတာမှာ ပစ္စည်းဝယ်ဖို့အသွားလမ်းခုလတ် (နှင်းပုလဲ) ဘူတာမှာ ရထားခေါင်းတွေနဲ့ လူစီးတွဲတစ်တွဲ မီးလောင်လို့ ရပ်တန့် ပြုပြင်နေကြတယ်။ အဲဒီနေ့က နှင်းပုလဲမှာ မိုးချုပ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ စကားစမြည် ပြောကြရင်း မုဒုံက လူတစ်ယောက်၊ ကျွဲခြံကလူတစ်ယောက်နဲ့ ရထားပေါ်မှာ အသိဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ မှောင်ခိုသမားတွေဆိုတော့ မကြာခဏ တွေ့မြင်နေကြတာပါ။ သိပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး မဟုတ်တာကလွဲရင် မစိမ်းပါဘူး။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စီးပွားရေးအကြောင်း ပြောကြရင်း ရင်းနှီးသွားကြတယ်။ ဒါနဲ့ ရထားကလည်း မထွက်နိုင်တော့ နှင်းပုလဲရွာထဲမှာ လှမွန်ဆိုတဲ့ မုဒုံသား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေအိမ်မှာ အိပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။

အိမ်ကိုရောက်လို့ ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး၊ လှမွန် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူက "ငါ တစ်ယောက် ခေါ်ထားတယ်၊ တော်တော်မိတယ်"လို့ လာပြောတယ်။ ဒါနဲ့ လှမွန်ရယ်၊ ကိုသိန်းမြရယ်က

"ဟာ အတော်ပဲကွာ"ဆိုပြီး သုံးဦးသား သဘောတူလိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတော့ အင်တင်တင်ပဲ။ မရဲလည်း မရဲဘူးလေ။ ဒါနဲ့ လှမွန် သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ရိပ်မိလို့ ထင်ပါရဲ့၊ အရက်နှစ်လုံး သွားဝယ်တယ်။ စားကြသောက်ကြနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မကြုံဖူး မတွေ့ဖူးသေးတဲ့ အတွေ့အကြုံကို စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတယ်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲက အထွက်မှာ သိန်းမြက "လူနှစ်ယောက် ဖဲဒိုင်ခံမလို့တဲ့ကွ၊ ငွေလည်း အတော်ထောတယ်။ နှစ်ယောက်ပေါင်း လေးသောင်းလောက် ပါလိမ့်မယ်။ အချဉ်တွေပဲ ဟိုတစ်ပတ်ကလည်း နှစ်သောင်းလောက် ရှုံးသွားတယ်။ ငါတို့ ညှပ်ပြီး ကစားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား" ဆိုပြီး လာဆွယ်တယ်။ လှမွန်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်က "ကဲ ချမယ်ကွာ၊ သွားကြမယ်"ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါသွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ထိုးသားနေရာကနေပြီး ကစားကြတယ်။ ဒိုင်က ပထမ လျော်တယ်။ ဒိုင်လျော်နေတော့ အားကျပြီး ကစားရတာလည်း ပျော်လာတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒိုင်က ပြန်စားလိုက်၊ လျော်လိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်တစ်အိမ်ပဲ ဖဲသေနေတယ်။ ငွေငါးရာလောက် ရှုံးနေတော့ ပြန်ရနီးပြန်ရနီးနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့် အရင်းအနှီးလေးတွေ ကုန်သွားတယ်။ ၇၀၀၀ ကျပ်နီးပါး ပါသွားတယ်။ လက်ထဲမှာ ငွေ ၂၀၀ လောက်ပဲ ကျန်တော့ ဒိုင်က အနိုင်နဲ့ပိုင်းသွားတယ်။ အိမ်ရှင်တွေကို အကောက်ပေး၊ ကျွေးမွေးနဲ့ နိုင်တဲ့လူတွေက ပျော်လို့၊ ရှုံးတဲ့လူတွေကတော့ မှိုင့်ကုန်ကြတယ်။ ရှုံးတဲ့ထဲမှာ လှမွန် မပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် မသင်္ကာဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အရပ်မို့ ကိုယ်က ဘာမှမတတ်နိုင် ဖြစ်သွားရတယ်။

ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ရည်မှန်းလာတာလေး တွေ လည်းပျက်၊ အိမ်ကိုလည်း ငွေမရှိဘဲ မပြန်ရဲနဲ့ အကြံအိုက်နေတယ်။ လှမွန် တို့လူစုကတော့ ရထားနဲ့ လိုက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖဲရှုံးတဲ့ အိမ်ပေါ်မှာပဲ လေးငါးရက်လောက်နေပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်ချည်း ဖိ သောက်နေမိတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ မိဘကတစ်ဆင့် ပဲခူးဘူတာကနေ လူကြိုနဲ့မှာလိုက်တယ်။ အဖမ်းခံရသလား၊ ဘာဖြစ်လဲ စိုးရိမ်ကြလို့ပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ခေါင်းတွေထူပူပြီး နောက်ဆုံးမှာ စာပို့ရထားနဲ့ မုတ္တမ ထိ လိုက်မယ်။ ငါ့ငွေပြန်ရအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှာမယ်ဆိုပြီး ရထား ခေါင်မိုးပေါ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာတင် လောကသစ်တစ်ခုဆီ ခြေချမိ လိုက်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ငွေလေး ၁၅၀ လောက် ကျန်နေသေး တယ်လေ။

ရထားခေါင်မိုးပေါ်မှာဆိုရင် ဖဲသုံးချပ်သမား၊ ကြိုးခွေသမား၊ ဖဲပိုင်း၊ အနီ၊ အစိမ်း၊ ကြွေကစားနည်း အစုံပါတယ်။ လောင်းကစားပိုင်းတွေ ရှုပ်နေသလို မှောင်ခို အရောင်းအဝယ်သမားတွေ ကလည်း အောက်မှာ နေရာမရတော့ ခေါင်မိုးပေါ် တက်စီးကြတယ်။ ဈေးသည်တွေကလည်း တစ်တွဲတက်၊ တစ် တွဲကူးပြီး ဈေးရောင်းကောင်းနေကြတယ်။ ထမင်းသည်တွေက ပိုများ တယ်။ ထမင်းဟင်း တစ်ထုပ် ၃ ကျပ်၊ ၂ ကျပ် ၅၀ ပြားနဲ့ တက်လာရင် ကစားပိုင်းကလူတွေ အလှူအယက် ဝယ်စားကြတယ်။ အောက်ဆင်းစားတဲ့ လူ မရှိသလောက်ပါပဲ။

ရထားပေါ်က လောင်းကစားသမားတွေနဲ့ ကျွန်တော်က မစိမ်းဘူး။ မှောင်ခိုသမားနဲ့ လောင်းကစားသမား ဆိုတာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း မျက်နှာတန်းမိပြီးသား။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဖဲသုံးချပ်ပိုင်းမှာ ရှယ်ယာထည့်ဝင်လို့ ရသွားတယ်။ ငွေ ၁၅၀ ကျပ်ကို ဖဲသုံးချပ်ပိုင်းနဲ့ ကြိုး

ခွေသမားတွေဆီမှာ ရှယ်ယာထည့်ဝင် ကစားလိုက်တာ ရင်းညိမ်ဘူတာ ရောက်တော့ သံကလည်း ကျကျနဲ့ (သံဆိုသည် ထိုးသားများကို ခေါ်သော ဗန်းစကား ဖြစ်သည်။) ငွေ ၂၅၀ လောက်ရတော့ အတော်အားကျသွား တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ပြန်လာလိုက် ပြန်သွားလိုက်နဲ့ အမူအရာမ ပျက်ရထားပေါ် ရှယ်ယာလိုက်လုပ်ရင်း သူတို့အကြောင်းကိုလည်း အတွင်းကျကျ သိလာရတယ်။ နေ့လယ်ဘက်ဆို လောင်းကစားဝိုင်းဖွင့်၊ ညနေဘက်ဆို မှောင်ခိုသမားတွေဆီက လုပ်ပေါ့။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရထားအဆင်းအတက်ကို ကျွမ်းပြီးသား၊ လူငယ်ဆို တော့ လောင်းကစားသမား (ဝေါ)ကလူတွေနဲ့ လုယက်မှုကို အတူပေါင်း လုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ပထမ ကြောက်ပေမဲ့ နောက်တော့ ပစ္စည်းတွေရလို့ရဲ လာတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တိုးလာတဲ့အတွက် သူတို့မှာလည်း အတော်ကြီးကို အကျိုးရှိလာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လူသစ်ပေါ့။ လူသစ် ဆိုတော့ အလုပ် ပိုလုပ်ပြရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လုလိုက်၊ ခိုးလိုက်လုပ်ပြီး ငွေတော်တော်လေး စုမိတယ်။ အိမ်ကိုလည်း အရောင်းအဝယ် ကောင်း တယ်ပြောပြီး ငွေများများပေး၊ ညီလေး၊ ညီမလေးတွေအတွက် အဝတ်အထည်တွေ၊ စားစရာတွေ များများဝယ်ပေးနိုင်လာတော့ အမေနဲ့ ညီ၊ ညီမလေးတွေကလည်း ပျော်နေကြတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့လို လုယက်ခိုးဆိုးနေတဲ့ အေးကျော်နဲ့ ကိုငယ်တို့ လူစုဟာ မုပ္ပလင်ဘူတာအလွန်မှာ လုရင်း ဓာတ်ကြိုးနဲ့တိုက် မိပြီး အလုခံရတဲ့လူဟာ ရထားကြိတ်လို့ နှစ်ပိုင်း ပြတ်သွားတယ်။ လူသတ် လုယက်မှုပေါ့။ (အမှန်က ပထမဆုံး တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဲဒီအဖြစ်ဟာ ကျွန် တော့်အတွက် နိမိတ်ပဲဆိုတာ လုံးဝ မတွေးမိခဲ့ပါဘူး။) အဲဒီအမှု ဖြစ်စဉ်ကို ရထားပေါ် ဈေးရောင်းတဲ့ ဈေးသည်လေးတွေက တွေ့သွားမြင်သွားကြ

တော့ အခြေအနေက သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်သွားတယ်။

လုတဲ့ အေးကျော်ကလည်း ဓာတ်ကြိုးနဲ့တိုက်ပြီး ရထားပေါ်က ကျသွားတယ်။ ပထမကျတဲ့ လူကလည်း အလုခံရတဲ့လူ၊ ဒုတိယကျသွားတဲ့ လူက လုတဲ့လူ အေးကျော်။ အေးကျော်က တွဲကြားထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီးကို တင်နေတယ်။ ညာဘက်ညှပ်ရိုး သွင်သွင်ကျိုးသွားတယ်။ အေးကျော်ကို သူ့လူတွေက အတင်းဆွဲချပြီး တိမ်းရှောင် ပြေးပျောက်သွားကြတယ်။

အဲဒီကိစ္စကို ရန်ကုန်ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ ပဲခူးမီးရထားရဲတပ်ဖွဲ့က အပူတပြင်း လိုက်နေကြတယ်။ အဲဒီကျတော့ မော်လမြိုင်လိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နေလို့ မရတော့ဘူး။

ကိုယ့်နယ်ဖြစ်တဲ့ မော်လမြိုင်ရထားလိုင်းမှာ ကျွန်တော် အလွန်ပျော်ခဲ့တယ်။ နေသားကျနေပြီမို့ မပြောင်းချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မော်လမြိုင်လိုင်းမှာ ဆက်လုပ်ရှားရင် အေးကျော်နဲ့ ကိုငယ်တို့ အမှုထဲရောပါပြီး အဖမ်းခံရမှာစိုးလို့ မန္တလေးလိုင်းကို ပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် မန္တလေးလိုင်း မပြောင်းခင် ဇိုင်းဂနိုင်းမြောက်ပိုင်း ၅လမ်းမှာ မြေကွက်လေးဝယ်ပြီး အိမ်ဆောက်ဖို့ စိတ်ကူးနဲ့ တိုင်၊ ပျဉ်ခင်း၊ ရက်မ၊ ထုပ်၊ လျှောက်တွေကို ဆွာဘက်ကလာတဲ့ သစ်ရထားတွေကနေ ခိုးချတဲ့ လူတွေ ဆီက ဈေးလျော့နဲ့ ဝယ်သွားတယ်။ ဇလီဖားတုံးတွေကို ခိုးပြီး ရှာထိုးတောင် ခွဲခဲ့သေးတယ်။ အိမ်တော့ မဆောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။

မန္တလေးလိုင်းမှာ အလုပ် လုပ်မယ်လို့ အိမ်က အမေ့ကို လိမ်ပြောပြီး လမ်းခရီးအသစ်ကို တစ်ယောက်တည်း စွန့်စားထွက်လာရတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အဝတ်နှစ်စုံနဲ့ ငွေလေး ၂၀၀ ပဲ ပါတယ်။ မန္တလေးရောက်ခါနီး ရှမ်းစုဘူတာနားကို နံနက် ၅ နာရီခွဲမှာ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ နောက်ဆုံးပေါက်က လူဆီမှာ လက်ပတ်နာရီ ကာလတန်ကြေး ၁၅၀၀

တန်ကို တွေ့ရတယ်။ ပျဉ်းမနားအလွန်မှာ ကတည်းက တွေ့လာပေမဲ့ အခြေအနေ မပေးလို့ မလုပ်ခဲ့ရဘူး။ ရှမ်းစုဘူတာ ရောက်မှ အခြေအနေက ပေးလာတယ်။ အိပ်ငိုက်နေတုန်း နာရီအလုံးကို မိမိရရကိုင်ပြီး ဆောင့်ဆွဲ ခုန်ဆင်းလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ လက်ထဲ နာရီပါလာတယ်။ နှင်းတွေကကျ တော့ မှုန်ဝါးဝါးနဲ့ ရထားပေါ်မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဣန္ဒြေမပျက် ရှမ်းစုကုန်းတံတား အောက်လမ်းကနေ မြို့ဘက် ကို သွားမယ်လို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တုန်း ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေတယ် မသိပါဘူး၊ လူတစ်ယောက် ဂျင်းဂျက်ကက်၊ စစ်ဦး ထုပ်ကို ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

ကျွန်တော် မြုန်းခနဲ ကြောင်နေတုန်း အနားကို ရောက်လာတယ်။

"ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း၊ ပြေလည်တယ်နော်၊ ပြေလည်ရင် ဘော်ဒါကြေး လေးတော့ မစခဲ့ပါ"

တိုးတိုးလာကပ်ပြောတော့ ကျွန်တော် တော်တော် အံ့သြသွားတယ်။ လူပုံ က ကျင်ပုဆိုးနဲ့ ကတ္တီပါဖိနပ်နဲ့ဆိုတော့ လန့်သွားတာ။ နောက်မှ သူ စကားပြောပုံက ဒုစရိုက်သမားအထာ သိပ်ကျတော့ ထပ်ပြီး အံ့သြရပြန် တယ်။ သူက ဆက်ပြီး "မင်း ရဟတ်ဖြုတ်ပြီး ဆင်းတာ ငါတွေ့ပါတယ်ကွာ၊ မင်းဟာ ငါ့နယ်ဘက်က မဟုတ်ပါဘူး"လို့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တည် တည်ပြောတယ်။

ရဟတ်ဆိုတာ နာရီကို ခေါ်သော လူဆိုးဒုစရိုက်သမားများ၏ အထာ စကား။ တိုက်ပုံကို ဖိုးပါကြီး၊ ဓားကို ဗန္ဓုလကျော်စိန်၊ ဖိုးပါကြီးကို ဗနု ဓုလကျော်စိန်က သွားပြီးဆိုရင် တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဓားခွဲသွားပြီ ဖြစ်တယ်။

သူပြောတာ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လုယက်တဲ့လူတွေဟာ နယ်ကျွံပြီး အလုပ်လုပ်လို့ မရဘူး။ သူပိုင်မြေကို ကျော်လုပ်ရင် လုပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေရော

ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေပါ အဆစ် ပေးလိုက်ရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ ဂျာကင်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ မောင်းပြန်ဓားပါ တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက လုမယ်ဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ နောက်တော့ သူက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလာတယ်။

"ကျွန်တော့်နာမည် ထွန်းဇော်ကြီးပါ။ မြစ်ကြီးနားလိုင်းက အလုပ်သမား တစ်ယောက်ပဲ။ မန္တလေးကိုလည်း တစ်ခါတစ်ခါဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ အခုလည်း ဖဲရုံးပြီး စရိတ်ပြတ်နေလို့ပါ ဘော်ဒါရာ။ မင်းနဲ့ငါတွဲပြီး အလုပ် လုပ်ကြရင် သိပ်ကို အောင်မြင်မှာပဲ"ဆိုပြီး တရင်းတနှီး ဆက်ဆံလာတဲ့ အတွက် လောလောဆယ် အသိမိတ်ဆွေက မရှိတော့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြ တယ်။ ရွှေနဂါးရုပ်ရှင်ရုံအနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စကားပြောဆိုပြီး မျက်စောင်းထိုးမှာရှိတဲ့ ဈေးချိုအကွေ့က နာရီဆိုင်မှာ သွားရောင်းကြတယ်။ ထွန်းဇော်ကြီးက သူရောင်းနေကျဆိုင်လို့ ပြောတယ်။ ငါးရာကျော်ရတယ်။ အဲဒီနေ့က မန်းသီတာဥယျာဉ်နဲ့ ရုပ်ရှင်မှာ အချိန်ကုန်ကြပြီး နောက်တစ်နေ့ စစ်ကိုင်းကို ရထားနဲ့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။
